

реалізації регіональних і місцевих інтересів [3, с. 7].

На нашу думку, місцеві громади повинні мати можливість активно розвиватися, вдосконалювати інфраструктуру, заробляти кошти, розпоряджатися ними й ресурсами. Лише тоді, коли будуть сильними громади – буде сильною й країна. Ще Т. Джеферсон розглядав самоврядування громад як ідеальну форму державності. За його концепцією, муніципалітети є четвертою владою, що контролюється законом і судом, не підпорядкована урядові, його органам на місцях.

На сьогоднішній день Міністерством регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України підготовлено пропозиції щодо внесення змін до Основного Закону, з метою реалізації курсу Уряду на децентралізацію.

Основні зміни передбачають: запровадження трьохрівневої системи адміністративно-територіального устрою України - область, район, громада з повсюдністю місцевого самоврядування; передачу функцій виконавчої влади від місцевих адміністрацій виконавчим органам рад відповідного рівня; розподіл повноважень між органами місцевого самоврядування за принципом субсидіарності і наділення саме громад максимально широким колом повноважень; чітке забезпечення повноважень органів місцевого самоврядування необхідними фінансовими ресурсами, в тому числі через їх участь в загальнодержавних податках; ліквідацію державних адміністрацій і створення натомість державних представництв з тільки контрольо-наглядовими і координаційними, а не виконавчими функціями.

Ще одним позитивним кроком є створення Центрів надання адміністративних послуг. Їх створення – це один із кроків передачі повноважень центральних органів влади в регіони. У свою чергу влада на місцях має показати свою готовність взяти на себе ці повноваження.

Крім того, механізм децентралізації має стосуватися і місцевих бюджетів. До парламенту внесено законопроект про внесення змін до Бюджетного кодексу України. В разі їх підтримання, головний кошторис країни на наступний рік може бути сформований на новій базі міжбюджетних відносин. Нові можливості отримують і місцеві бюджети. Вони матимуть бюджетну автономію та фінансову самостійність. Крім того, місцеві громади зможуть самостійно формувати власні бюджети.

Таким чином, на нашу думку, впровадження зазначених змін сприятиме децентралізації влади, що в свою чергу буде виражатися у: передачі більшості повноважень і ресурсів на рівень територіальних громад – сіл, селищ та міст; чіткому розмежуванні повноважень як між різними органами місцевого самоврядування, так і між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування; встановленні відповідальності органів місцевого самоврядування перед виборцем і державою.

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. - №30. - ст. 141.
2. Децентралізація публічної влади: досвід європейських країн та перспективи України / [Бориславська О., Заверуха І., Захарченко Е., та ін.]; Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO. – К. : ТОВ «Софія». – 2012. – 128 с.
3. Децентралізація та ефективне місцеве самоврядування: навчальний посібник для посадовців місцевих та регіональних органів влади та фахівців з розвитку місцевого самоврядування. Київ: ПРООН/МПВСР. - 2007. - 269 с.

Новий погляд на пенсійне забезпечення в Україні

Давидюк Х.В., студент 3-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Мозоль Н.І.**

Пенсійне забезпечення в Україні є державною системою - важливою складовою системи соціального захисту населення. Сьогодні пенсійне забезпечення в Україні знаходиться у скрутному становищі. Солідарна система не виконує своїх функцій. На це впливають такі чинники: демографічні; економічні; політичні та психологічні.

10 вересня 2011 року Президент України підписав Закон України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» (№ 3668-VI). Згідно із прийнятим Законом всі пенсії, призначені до набрання ним чинності, продовжують виплачуватись у встановлених розмірах, без будь-яких обмежень, в тому числі і працюючим пенсіонерам. Проте, даний закон станом на 03.06.2013 є таким, окремі положення якого визнаються неконституційними. А отже, це означає, що цей нормативно правовий акт не може повною мірою забезпечувати реформування пенсійної системи в Україні, що є метою да-

ного законодавчого акту. І той факт, що одна з найважливіших сфер суспільних відносин є не врегульованою на державному рівні в нашій державі – є негативним явищем.

Проте, можливо це і на краще, адже тепер є ще одна можливість звернутися до зарубіжного досвіду задля обрання найефективнішої моделі пенсійного забезпечення громадян України, яка зможе повною мірою забезпечити гідний рівень життя і соціальний захист для кожного громадянина нашої держави.

Кілька десятиліть міжнародна економічна спільнота веде дискусії щодо місця корпоративної соціальної політики у сфері соціального забезпечення. Не зважаючи на насиченість та інтенсивний характер наукових та практичних полемік, одностайного судження стосовно даного питання не знайдено [2 с.178] Не виняток і банки, що на тлі приголомшливих збитків у період фінансової кризи поставили під питання дієвість та ефективність стратегій у фінансовому секторі. Найяскравішим представником вищезазначеної концепції є Японія, а саме японська соціальна модель.

Японська модель відрізняється від європейських та американської моделі соціальної роботи в силу особливих соціально-економічних умов розвитку та духовної цілостності нації. Японська модель має свої особливості:

- важливе значення страхових механізмів при збереженні сильних позицій держави в сфері соціального захисту;
- наявність системи корпоративного соціального забезпечення (благодійності фірми);
- особлива роль традиційно-сімейного фактору в сфері соціальної допомоги і підтримки;
- наявність централізації в проведенні соціальної роботи.

Виходячи з вище зазначених ознак, японську систему соціальної роботи часто називають корпоративно-традиційною моделлю.

Суспільна система соціального забезпечення Японії поєднує в собі страховий принцип та державну підтримку. Це, дуже важливо, оскільки Японія – країна довголіття з стрімкими темпами старіння країни. Середня тривалість життя 82 роки при скороченні народжуваності. В сьогоденні умовах реформування системи пенсійного забезпечення Японії (реформа продовжується і зараз, вона є довгостроковою), в країні продовжують існувати три види суспільної системи пенсійного забезпечення: 1) державна пенсія (= 670\$ міс); 2) пенсія добробуту – її стримує найманий персонал приватних японських компаній, шахтарі, моряки і ін.. Вона формується за рахунок відрахування з заробітної плати; 3) доплати від фірми та приватні фонди.

В приватні страхові агентства наймані робітники (за бажанням) направляють страхові відрахування. В 90- рр. ХХ ст. пенсія, що виплачувалась приватними страховими компаніями, була на 30% більшою за пенсію добробуту. При цьому пенсіонер отримував і державну пенсію. Деякі японці відкладають гроші «на старість» в банківські депозити в національній чи іноземній валюті. Це дозволяє на старість накопичити значні суми (до 300 тис. доларів) [1с. 439].

Для Японії є характерним мобільність соціального законодавства, кожні 5 років розробляються фінансові перерахунки (через швидке старіння) та змінюється розмір пенсій та внесків в державний пенсійний фонд. Норма пенсійного віку для отримання пенсії становить 65 років. Проте більшість японців продовжують працювати (таких в Японії більше ніж в будь – якій іншій країні світу). І це легко пояснюється.

Корпоративний компонент займає значне місце в соціальній роботі Японії. А саме:

- доплата до пенсій та видача одноразової допомоги при виході на пенсію;
- допомога фірм і корпорацій у вирішенні житлової проблеми;
- допомога у медичному забезпеченні службовців фірми;
- участь співробітників в прибутках фірми;
- безкоштовна допомога працівникам фірми у випадках навчання дітей, народження дитини, поховання родичів.

Отже, розглядаючи японську соціальну систему можна відмітити як позитивні так і негативні моменти щодо її інтеграції в українську соціальну модель. Ця модель поєднує принципи централізації і децентралізації. Демографічні зміни та соціально – економічні проблеми вносять зміни в діючу систему соціального захисту, проте на сьогоднішній день вона залишається досить ефективною. Тож Україна хоч і не все, але дещо може перейняти від східних сусідів задля добробуту своїх громадян .

Список використаних джерел:

1. Циткилов П.Я. История социальной работы. –Ростов-на-Дону: Феникс, 2006.–439с.

2. Основи соціальної роботи в 3-х частинах / Під ред. Т. Семігіної, І. Григи. –К.: Вид-во Києво-Могилянської академії, 2004. –178 с.

3. Капська А.І. Соціальна робота: навчальний посібник для студентів ВУЗів. –К., 2005.

Законодавча регламентація прав людини в Австралії

Дзігора М.С., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри **Юрковська Л.Г.**

Законодавство щодо прав людини в Австралії досить сильно відрізняється від законодавства інших демократичних країн, що робить його надзвичайно цікавим предметом наукового дослідження.

У багатьох країнах разом з прийняттям писаних конституцій у другій половині ХХ століття почала домінувати ліберальна концепція прав людини. У країнах, де немає писаної конституції, наприклад Новій Зеландії та Великобританії, міжнародні стандарти в галузі прав людини були інкорпоровані в національне законодавство через нормативні акти, які отримали спільну назву «Біль про права».

Австралія перебуває осторонь таких процесів. Парламент Австралії прийняв важливі закони в сфері захисту прав людини, зокрема, у вигляді законодавчих актів щодо боротьби з дискримінацією, однак це не призвело до створення Білля про права у вигляді звичайного чи конституційного закону. Це доволі дивно, оскільки міжнародне право в сфері прав людини мало значний політичний та юридичний вплив в цій країні. Політично, міжнародне право широко використовується в Австралії в дебатах щодо таких питань як евтаназія, смертна кара та права дитини. Юридично, міжнародне право застосовується австралійськими суддями, при прийнятті управлінських рішень, сприяє розвитку загального права і, меншою мірою, під час конституційного тлумачення [1].

Вважається, що в Австралії Конституція, прийнята 1901 року, заміняє Білля про права людини. Зокрема, у Конституції Австралії передбачені такі права, як: право голосу (стаття 41), право на суд присяжних (стаття 80), свобода релігії (стаття 116), заборона дискримінації за ознакою місця проживання в державі (стаття 117) [2].

Саме у зв'язку з тим, що Конституція Австралії захищає лише деякі права громадян, останнім часом Федеральний Уряд Австралії все частіше проводить консультації із залученням громадськості, під час яких обговорюється питання, чи адекватно у країні захищені права людини, особливо таких уразливих груп як діти і літні люди, а якщо ні, то які заходи слід вжити для цього. Як варіант, пропонується прийняття Білля про права або відповідної національної хартії, що однак не знаходить належної підтримки всередині країни.

Перша невдала спроба прийняття відповідних актів в сфері прав людини була здійснена у 1959 році лейбористським урядом. Певний розвиток у цьому аспекті відбувся у зв'язку з прийняттям у 2004 році Закону про права людини (The Human Rights Act) та у 2006 році Хартії прав людини тощо.

Більшість дослідників вважають, що у зайнятті Австралією позиції однієї із найстаріших демократій в світі надзвичайно важливу роль відіграє високий рівень правової культури австралійського народу, що виявляється у їх поазі до державних органів (державних судів) та у визнанні принципу верховенства права.

Незважаючи на те, що у переважній більшості випадків система влади в Австралії працює ефективно, все ж виникають випадки її нездатності захистити права найбільш уразливих верств населення, зокрема коли ущемляється їхня гідність, порушується право на повагу, на свободу слова.

Науковці наголошують, що дотримання прав людини в Австралії значно залежить від мудрості та здорового глузду обраних народом представників влади. У той час, як у правових системах розвинених країн світу існує система стримувань та противаг у вигляді певних законодавчих актів, що можуть стримати або зобов'язати органи влади не вчиняти дії, що призводять до обмеження прав людини, в Австралії немає жодного закону, що гарантує дотримання основних свобод.

Одним із прикладів порушення прав особливо уразливих верств населення, а саме дітей, є те, що в Австралії було прийнято Закон, згідно з положеннями якого будь-яку особу, що нелегально перебуває на території Австралії, може бути ув'язнено, навіть якщо це дитина. Наприклад, у березні 2000 року п'ятирічного хлопця, який прибув разом зі своєю сім'єю до Австралії для отримання притулку, було доставлено до ізолятора тимчасового